

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 12Co/240/2015  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114223432  
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 02. 2016  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tóth  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8114223432.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tótha a sudcov JUDr. Mareka Košča a JUDr. Milana Majerníka v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1. V. F., nar. X.X.XXXX, bytom M. XXXX/X, S. Š., 2. T. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXXX/X, S. Š., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaných: Združenie - Pomoc a ochrana spotrebiteľa „POS“, Nám. Legionárov 5, 080 01 Prešov, IČO: 42 343 828, zastúpeného advokátom JUDr. Igorom Šafrankom, Sov. hrdinov 163/66, Svidník, o zaplatenie 12.579,09 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 9C/226/2014-118 zo dňa 24.9.2015, jednohlasne takto

### rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Žalobca j e p o v i n n ý zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na účet jeho právneho zástupcu náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 354,62 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

### o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozsudkom žalobu zamietol. Žalobca nemá právo na náhradu trov konania a žalovaným náhradu trov konania nepriznal. Žalobcu je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi v prospech jeho právneho zástupcu JUDr. Igora Šafranka náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 1870,82 € do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že návrhom došlým súdu dňa 25.08.2014 sa žalobca domáhal na žalovaných zaplatenia sumy 12579,09 € s prísl. spočívajúcom v úroku z omeškania. Pohľadávku, ktorú v konaní uplatňuje, nadobudol na základe postúpenia od postupcu Z. Z., dňa 27.06.2013. Má ísť o pohľadávku zo zmluvy o úvere uzatvorenej dňa 27.08.2010 medzi Z. Z. ako veriteľom a žalovanými ako dlžníkmi. Vzhľadom na to, že žalovaní úver riadne nesplácali, žalobca ako právny nástupca pôvodného veriteľa si uplatňuje nárok na vrátenie dlžnej sumy prostredníctvom súdu. Na strane žalovaných do konania ako vedľajší účastník vstúpilo Združenie - Pomoc a ochrana spotrebiteľa „POS“, ktoré vo svojom vyjadrení poukázalo na nedostatok vecnej aktívnej legitímácie žalobcu z dôvodu nedodržania podmienok § 92 ods.8 zákona o bankách.

Súd vo veci vykonal dokazovanie obsahom spisu a zistil, že dňa 27.08.2010 bola medzi Z. Z. ako veriteľom a žalovanými ako dlžníkmi uzatvorená Zmluva o splátkovom úvere, na základe ktorej veriteľ poskytol dlžníkom úver vo výške 12000 €, ktorý mal byť splácaný mesačnými splátkami vo výške 183,26 € od 15.09.2010. Konečná splatnosť úveru bola stanovená na deň 15.08.2020. Pohľadávka z

predmetného úveru bola na základe zmluvy zo dňa 27.06.2013 o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE postúpená zo Z. Z. na žalobcu. Žalobca súdu predložil list zo dňa 17.07.2012 adresovaný žalovanej 1. s názvom „Výzva,“ ktorým oznamoval žalovanej, že je v omeškaní ku dňu 30.06.2012 so zaplatením sumy 732,72 €. Z dôvodu podobnosti prejednávanej veci s inými vecami vedenými na tunajšom súde a vzhľadom na námietky vedľajšieho účastníka, súd vyzval žalobcu ako aj Z. Z., aby preukázali podľa § 92 ods.8 zákona o bankách doručenie vyžadovanej „výzvy“ žalovanému. Žalobca vo svojom podaní doručenom súdu dňa 12.05.2015 uviedol, že doručenkou o zasielanej „výzve“ nedisponuje. Rovnakú odpoveď súd obdržal aj od postupcu - Z. Z. dňa 20.07.2015. Súd považoval za dôležité, že doručenie, resp. zaslanie tohto listu žalovaným preukázané nebolo. V prejednávanej veci tak súd prvotne riešil, či žalobca je vo veci aktívne vecne legitimovaný, či platne na základe postúpenia nadobudol pohľadávku, ktorú uplatňuje v súdnom konaní.

Prvostupňový súd citoval ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a uviedol, že pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahov medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom. Najvyšší súd SR v novšom rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/76/2007, ktoré bolo uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu pod č. 46/2009 uviedol, že: „Z Občianskeho zákonníka nemožno vyvodiť, že dlžník by nemohol namietat' a súd skúmat' platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ak by toto postúpenie dlžníkovi oznámil postupca ale dlžník by mohol namietat' platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ak by postúpenie pohľadávky postupca dlžníkovi síce neoznámil, avšak postupník by postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukázal. Na takého rozlišovanie v postavení dlžníka nemožno nájsť oporu v ustanovení § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka (zákon č. 40/1964 Zb.). Podľa tohto ustanovenia, ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení. Z uvedeného ustanovenia nemožno činiť

záver, že dlžník sa v takomto prípade nemôže dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie; to by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník“. Poukázal na to, že v ust. § 526 a ani na inom mieste Občiansky zákonník nerozlišuje takéto dve postavenia dlžníka z hľadiska jeho možnosti namietat' neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. Najvyšší súd ďalej uviedol, že „v spore o neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, resp. o jej splnenie, kedy postúpená pohľadávka nie je ešte uhradená, je však súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu, ak vyjdú v konaní najavo. Absolútna neplatnosť právneho úkonu znamená, že priamo zo zákona a od počiatku sa na dotknutý právny úkon hľadí, ako keby nebol urobený. Odlíšný prístup by znamenal obchádzanie ustanovení o absolútnej neplatnosti právnych úkonov“. Súd prvého stupňa mal za to, že výzva, ktorá je uvedená v § 92 ods. 8 zákona o bankách vo vete prvej, nie je právnym úkonom čo znamená, že platnosti alebo neplatnosti tejto výzvy sa nemožno domáhať v konaní pred súdom. Ide o tzv. faktický úkon, ktorý je ale nevyhnutnou podmienkou možnosti ďalšieho právneho úkonu, a to postúpenia pohľadávky zo strany banky. V prípade, ak tento faktický úkon vykonaný nebol, neplatným bude následný právny úkon.

Podľa § 45 ods.1 Občianskeho zákonníka prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. Analogicky uvedené ustanovenie treba využiť aj pri doručovaní faktického úkonu banky, pre ktorý je stanovená písomná forma, a ktorý môže mať právnu relevanciu pre posúdenie následnej platnosti alebo neplatnosti postúpenia pohľadávky bankou iba v prípade, ak sa dostane do dispozičnej sféry dlžníka, ktorému bol zasielaný. Preukázanie doručenia písomnosti, z ktorej žalobca odvodzuje pre seba priaznivé účinky je práve na tomto žalobcovi. Žalobca nepreukázal, že sa takáto listina do dispozičnej sféry dlžníka dostala (bez ohľadu na to, či sa s touto výzvou oboznámil, alebo nie). Preto súd musel vychádzať z toho, že nebola splnená podmienka nevyhnutná pre platnosť postúpenia pohľadávky bankou. Na základe uvedeného súd konštatoval, že v prejednávanej veci žalobca žalobou uplatnenú pohľadávku nenadobudol, a nie je na jej uplatňovanie v súdnom konaní aktívne vecne legitimovaný. Preto musel žalobu bez ďalšieho zamietnuť. Nič na tom nemení ani odvolávanie sa žalobcu na bod 10.3. Všeobecných obchodných podmienok - pri doručovaní písomnosti v poštovom styku sa zásielka považuje za doručení v tuzemsku tretí deň po jej odoslaní ..., nakoľko žalobca nepreukázal ani odoslanie „Výzvy“.

Pokiaľ ide o názor žalobcu, že účelom § 92 ods.8 zákona o bankách nie je obmedzenie možnosti postúpiť bankovú pohľadávku, ale prelomenie bankového tajomstva, ide o názor prezentovaný v časopise Súkromné právo č. 1/2015. S uvedeným názorom sa prvostupňový súd nestotožnil. Naopak, keď postúpením bankovej pohľadávky dochádza aj k prelomeniu bankového tajomstva, musia byť na platné postúpenie splnené podmienky uvedené v § 92 ods.8 zákona o bankách, pričom takto chápe toto ustanovenie aj Národná banka SR (napr. stanovisko zn. ODB-8651/2014 zo dňa 20.08.2014 zaslané Okresnému súdu Prešov).

Pokiaľ sa týka náhrady trov konania, žalobca bol v konaní neúspešný, právo na ich náhradu nemá (§ 142 ods.1 Os.p.). Žalovaným súd túto náhradu nepriznal pre nedostatok návrhu z ich strany (§ 151 ods.1 O.s.p.). Právo na náhradu trov konania má a súd túto náhradu priznal vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaných, ktorého trovy konania spočívajú v nákladoch právneho zastúpenia podľa Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v celkovej výške 1.870,82 eur, ktoré prvostupňový súd podrobne špecifikoval v odôvodnení rozsudku.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca. Namieta nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočné zistenie skutkového stavu. Je toho názoru, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Účelom tohto ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva. Nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Aj podľa dôvodovej správy bolo hlavným účelom predmetného ustanovenia prelomenie bankového tajomstva, nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Zo zákona nevyplýva, že by „výzvy“ podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 24.4.2014 sp.zn. 19C/34/2012, ako aj na rozhodnutie Okresného súdu Prievidza zo dňa 12.10.2015 sp.zn. 8C/67/2013. Oznámenie postupcu odporcovi o postúpení pohľadávky spolu s podacím hárkom preukazuje odoslanie tejto písomnosti odporcov bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení.

Nesúhlasí s priznaním trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka, nakoľko nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Nárok na náhradu trov právneho zastúpenia nemožno priznať, ak sa určité procesné podanie nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, procesne významných skutočností. Podania vedľajšieho účastníka sú abstraktné, všeobecné, bez znalosti prejednávanej veci s automaticky uplatňovanou nedôvodnou námietkou premlčania. Združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť samé z podstaty svojej existencie schopné poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, keďže účelom jeho existencie je okrem iného kolektívna ochrana spotrebiteľov, zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka. Paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Úmyslom zákonodarcu pri umožnení vstupu právnickej osoby ako vedľajšieho účastníka do konania, bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktoré budú v danej oblasti materiálne aj personálne vybavené a odborne kompetentné. Nepriznaním náhrady trov konania nedochádza k porušeniu základného práva na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR, najmä keď trovy konania nie sú účelne vynaložené.

Navrhuje napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť v plnom rozsahu, resp. napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie. Zároveň si uplatňuje trovy konania v prvostupňovom aj odvolacom konaní.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril vedľajší účastník. Žalobca nie je subjektom, ktorý úver poskytol. Postúpenie pohľadávky bankou na žalobcu sa musí okrem § 524 a nasl. OZ riadiť aj § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, čo zdôvodnil podaním z 20.4.2015. Na preukázanie správnosti tohto tvrdenia odkazuje na uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/203/2015 z 19.5.2015. Nie je možné stotožňovať odoslanie oznámenia o postúpení pohľadávky s platnosťou zmluvy o postúpení pohľadávok.

K tomuto postúpeniu došlo 27.6.2013, to znamená že podľa § 17 ods. 2 ZoSÚ v spojení s § 45 ods. 1 OZ je veriteľ povinný toto oznámenie dlžníkovi doručiť (nielen odoslať) a je tak povinný urobiť zo zákona. Krajské sudy SR vo svojich rozhodnutiach jasne vyjadrili, že nedodržanie podmienky vyzvania klienta na zaplatenie v čase, kedy ešte je úverová zmluva platná a zároveň predčasné ukončenie úverovej zmluvy, ak sa postupujú všetky práva z nej vzniknuté, je nutnosťou, aby bola zmluva o postúpení pohľadávok platnou. To zo strany právneho predchodcu žalobcu dodržané nebolo. Žalobca to svojim konaním ani argumentáciou neovplyvní. Výzva na zaplatenie nebola do súdneho spisu predložená spolu s doručenkou. Nenastali účinky tejto výzvy, nakoľko v zmysle § 45 ods. 1 OZ prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde.

Žalobca si nesprávne vyložil pojem neúčelný tak, že sa snaží vedľajšiemu účastníkovi upierať ústavné právo na právnu pomoc. K tomu cituje z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4MCdo/16/2014 z 29.9.2015, ako aj z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 84/2014 z 23.5.2014. Navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať mu náhradu odvolacích trov vo výške 354,62 eur.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 10 ods. 1 O.s.p. preskúmal rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 O.s.p. a zistil, že rozsudok je vo výroku správny.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej na zistený skutkový stav aplikuje príslušné právne predpisy. Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

Aktívnou vecnou legitimáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - navrhovateľovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitimácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane navrhovateľa), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane odporcu) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009).

Odvolací súd v súvislosti s odvolacou námietkou ohľadom postúpenia úveru z banky na nebankový subjekt poznamenáva, že uvedený záver bez ďalšieho nie je dôsledný a nevylučuje ho práve ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, v zmysle ktorého ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka

zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už (1) splatnými, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

Z obsahu spisu a napokon i z obsahu samotného odvolania je zrejmé, že postupca neukončil záväzkovo-právny vzťah uzatvorený medzi postupcom na jednej strane a žalovanými na strane druhej strane.

Nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, zmluva nebola vypovedaná. Nedošlo k odstúpeniu od zmluvy. Žalobca nedisponuje dokladmi, ktoré by danú skutočnosť - ukončenie zmluvy - preukázali. K predčasnému ukončeniu zmluvy došlo až zo strany žalobcu oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 19.7.2013 (čl. 28).

Odvolačný súd v tomto smere dáva do pozornosti uznesenie Krajského súdu v Bratislave vo veci 6Co 203/2015, ktoré sa týka postupovania pohľadávok právneho predchodcu žalobu (postupcu v predmetnom konaní) a v plnom rozsahu sa s jeho závermi stotožňuje. Cit.:

„Predmetný splátkový úver vo výške 29.000,- Sk (962,62 eur) poskytla žalovanej Slovenská sporiteľňa, a. s. na základe zmluvy z 28. 8. 2006. V zmysle tejto zmluvy mala konečná splatnosť úveru nastať dňa 20. 8. 2011. Pohľadávku z tohto úveru Slovenská sporiteľňa, a. s. postúpila Advokátskej kancelárii Havel & Holásek, spol. s r. o. (právny zástupca žalobcu) zmluvou o postúpení pohľadávok z 21. 10. 2010. Z Čl. 7.6 bod 7.6.1 Všeobecných obchodných podmienok Z. Z., V. Z., v prípade porušenia zmluvnej povinnosti zo strany dlžníka bola Z. Z., V. Z., oprávnená okrem iného vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru alebo zmluvu o úvere vypovedať, prípadne od nej odstúpiť. Z. Z., V. Z., nevyužila ani jednu z týchto možností a pohľadávku postúpila spomenutej spoločnosti bez toho, aby úver nadobudol mimoriadnu splatnosť, resp. bez toho, aby zmluvný vzťah zanikol výpoveďou zmluvy o úvere alebo odstúpením od nej. Táto skutočnosť je zrejmá z toho, že až žalobca (po tom, ako mu pohľadávku postúpila spoločnosť Havel & Holásek, spol. s r. o.) vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a to listom zo 4. 7. 2011 (č. 1. 13). Pokiaľ nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, resp. pokiaľ zmluvný vzťah nezanikol výpoveďou zmluvy o úvere, resp. odstúpením od nej, nie je možné urobiť záver o tom, že by úver s úrokmi z neho vo výške 18,60 % ročne bol splatný. Splatnými sa do tej doby mohli stať len jednotlivé splátky úveru, so zaplatením ktorých bola žalovaná v omeškaniach.

Z ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. (zákon o bankách) vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods. 7) doslova uvádza: „V odseku 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou.“ Pokiaľ Z. Z., V. Z., postúpila zmluvou z 21. 10. 2010 pohľadávku z úveru v celom rozsahu Advokátskej kancelárii Havel & Holásek, spol. s r. o., postupovala v rozpore s § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. Totiž ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatným celý úver (nedošlo k vyhláseniu jeho mimoriadnej splatnosti), Z. Z., V. Z., nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu. Zmluva o postúpení pohľadávok z 21. 10. 2010 je preto neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Obč. zák. Vzhľadom na to v súlade so zásadou, že nikto nemôže na iného previesť viac práv, než má, je neplatnou aj zmluva z 1. 12. 2010, ktorou Advokátska kancelária Havel & Holásek, spol. s r. o., postúpila predmetnú pohľadávku žalobcovi. Žalobcovi v spore chýba aktívna vecná legitímácia.

Odvolačný súd poukazuje tiež na to, že žalobca nie je subjektom oprávneným poskytovať úvery, preto ich nemôže vo vlastnej réžii ani spravovať. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru je pritom úkonom, ktorý možno podradiť pod pojem spravovanie úveru. Vzhľadom na to žalobca zrejme nebol oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť predmetného úveru.“

Odvolačný súd poukazuje na to, že žalobca nepreukázal existenciu písomnej výzvy (banky) po tom, čo boli žalovaní (klienti banky) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaniach so splácaním jednotlivých už splatných splátok. Splnenie zákonom požadovaných predpokladov na postúpenie splatných pohľadávok nebolo preukázané. Aktívna legitímácia žalobcu nie je ani čiastočne daná.

Vo vzťahu k trovám vedľajšieho účastníka zásadnou odvolacou námietkou žalobcu je neúčelnosť a nadbytočnosť zastúpenia vedľajšieho účastníka. Na margo tejto námietky odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 93 ods. 2 až 4 O.s.p. v znení do 31.12.2014, podľa ktorého, ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu (zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa). Do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účasti súd rozhodne len na návrh. V konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba.

Z článku 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva právo každého na právnu pomoc v konaní pred súdmi, ako aj inými štátnymi orgánmi, alebo orgánmi verejnej správy. Z uvedeného prívlastku „právna“ pomoc vyplýva, že v danom prípade ide o pomoc poskytnutú v kvalifikovanej právnej forme, ktorú môže poskytnúť iba osoba so zodpovedajúcim, tzn. právnickým vzdelaním.

Nedá sa stotožniť s argumentáciou o nadbytočnosti a neúčelnosti právneho zastupovania vedľajšieho účastníka len preto, lebo vedľajší účastník je inštitúciou zriadenou na ochranu spotrebiteľa a z toho dôvodu nemá mať právo na kvalifikované právne zastúpenie advokátom. Vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, čo je zrejmé z ust. § 93 ods. 4 O.s.p..

Táto argumentácia žalobcu neobstojí zásadne v náhľade na legislatívu Európskej únie a konštantnú judikatúru Súdneho dvora EÚ. „Zásada účinnej súdnej ochrany, ako je stanovená v článku 47 Charty základných práv Európskej únie, sa má vykladať v tom zmysle, že nie je vylúčené, aby sa jej dovolávali právnické osoby, a pomoc poskytnutá na základe tejto zásady môže zahŕňať najmä oslobodenie od platenia trov konania alebo zastupovanie advokátom“ (viď rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-279/09).

Dôvodenie predmetom činnosti vedľajšieho účastníka je neutržateľné aj v spojitosti so základnými princípmi občianskeho súdneho konania. Aj z ustanovenia § 93 ods. 2 až 4 O.s.p. vyplýva, že postavenie vedľajšieho účastníka je rovnaké ako u účastníka konania, na ktorého strane vystupuje. Má rovnaké práva ako účastník konania, pričom koná sám za seba.

Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu. Nadväzujúc na uvedené právne závery odvolací súd poukazuje na to, že Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 24 a nasledujúcich umožňuje každému účastníkovi dať sa zastúpiť v konaní zástupcom, ktorého si zvolí. Takýmto zástupcom môže byť i advokát. Občiansky súdny poriadok nevyklučuje, aby účastník aj odborne spôsobilý hájiť svoje záujmy v konaní pred súdom sa nemohol dať zastúpiť zástupcom a aby len z tohto dôvodu mu nemala byť priznaná náhrada trov vzniknutých v súvislosti s právnym zastupovaním. Náklady s tým spojené sú vždy potrebné. Vyššie uvedené sa v plnej miere vzťahuje tiež na možnosť vedľajšieho účastníka dať sa zastupovať v konaní advokátom.

Pokiaľ so vstupom a účasťou v konaní vznikli vedľajšiemu účastníkovi trovy konania, má aj vedľajší účastník, podľa výsledku konania, právo na náhradu účelne vynaložených trov konania.

Bez pochyb vedľajší účastník vykonal úkony týkajúce sa ochrany spotrebiteľa. Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že žalovaní boli za účinnej pomoci vedľajšieho účastníka, ktorý vstúpil do konania na ochranu ich práv, úspešnými účastníkmi, keďže žaloba bola zamietnutá. Odvolací súd je toho názoru, že podľa výsledku konania vo vzťahu k rozhodnutiu o žalovanom nároku s príslušenstvom vzniklo aj vedľajšiemu účastníkovi právo na náhradu trov konania v plnej výške podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p..

Vo vzťahu k výpočtu náhrady trov právneho zastúpenia prvostupňovým súdom neboli zo strany odvolateľa podané námietky. Odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania nemal dôvod výšku trov určených súdom prvého stupňa preskúmať.

Správne rozhodol prvostupňový súd aj o trovách konania medzi žalobcom a žalovanými, pokiaľ im náhradu trov konania nepriznal. Žalobca bol v konaní neúspešný, preto nemá právo na ich náhradu. Žalovaní si náhradu trov konania neuplatnili.

Majúc na zreteli uvedené odvolací súd prvostupňový rozsudok, pri osvojení si jeho dôvodov, ako správny potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.).

Žalobca v odvolacom konaní nebol úspešný. Žalovaným v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto účastníkom odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Úspech v odvolacom konaní mal vedľajší účastník. Preto mu v súlade s § 142 ods. 1 a § 224 ods. 1 O.s.p. vzniklo právo na náhradu všetkých účelne vynaložených trov odvolacieho konania. Tarifnú hodnotu vecí tvorí suma 12.579,09 eur. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie

k odvolaniu z 28.12.2015) sa rovná sume 287,13 eur (§ 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.). K tejto odmene sa pripočítava paušálna náhrada miestneho prepravného a miestnych telekomunikačných poplatkov (režijný paušál) v súlade s § 16 ods.3 vyhlášky za úkon vykonaný v roku 2015 vo výške 8,39 eur. Súčet odmeny a náhrady (295,52 eur) sa v súlade s § 18 ods. 3 vyhlášky zvyšuje o 20 % DPH, t.j. o sumu 59,10 eur na celkovú výšku náhrady trov právneho zastúpenia 354,62 eur.

Uvedené trovy konania je žalobca povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka vedený vo S. A., M.. L. Š., Č..Ú.. Z. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, Z.: Z., S.: XXXXXXXX.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.